

ЧОРНОБИЛЬСЬКИЙ ДЗВІН

Так називався вечір-реквієм, присвячений 23-й річниці Чорнобильської катастрофи

... Районний будинок культури. На сцені емблема — Чорнобильський дзвін. На підвищенні стоять свічки. В залі і на сцені — темрява. Звучить урочисто-тривожна музика, передвіщаючи біду. Світло виблискує червоним полум'ям і гасне, з ним обривається й музика. Чути виття сирен пожежних машин, швидкої допомоги. Прожектори висвітлюють двох читців, одягнутих у темне вбрання. Це — Олександр Мельник та Марія Дукач.

Вони констатують факти. 26 квітня 1986 року на четвертому блоці ЧАЕС сталася аварія, яка, за визначенням науковців, кваліфікується як найбільша техногенна і екологічна катастрофа. Це сталося о 1 годині 23 хвилини.

Для людства розпочався новий відлік часу.

1 година 30 хвилин. До станції під'їхала пожежна машина лейтенанта Правика.

1 година 35 хвилин. До місця аварії прибув черговий караул іншої пожежної частини міста Прип'яті на

чолі з лейтенантом Віктором Кібенком.

1 година 46 хвилин. На місце пожежі прибув начальник другої пожежної частини майор Леонід Телятников.

2 година 30 хвилин. Вогонь збили на покрівлі машинного залу.

2 година 35 хвилин. Вдалося ліквідувати пожежу на даху реакторного відділення.

3 година 22 хвилини. До місця аварії прибула оперативна група управління пожежної охорони Київського облвиконкому на чолі з майором Мельником.

4 година 50 хвилин. Вогонь, в основному, локалізовано.

6 година 35 хвилин. Пожежа ліквідована повністю. Ціною власного життя рятувальники призупинили розгортання аварії до ще більш трагічних масштабів.

Иде документальний фільм про Чорнобиль. «Матір Божа! За яку провину Ти нас караєш, бідолах? Чому стражденну Україну в бетонний вділа саркофаг?»

А ще з Чорнобилем до нас прийшла евакуація. Її знали ті люди, які пізнали лихоліття часів Другої світо-

вої війни. На сцені — тріо РБК у складі Надії Кравчук, Галини Ковальчук і Марії Дукач, які виконують українську сумну пісню "Летіла зозуля..."

Стражденна наша земля... Зрита могилами. Засіяна кулями. Полита кров'ю... І, здавалося, на цій, такій мученицькій землі, ніколи не повинно селитися горе, бо вже стільки було того горя, що крізь віки і досі чується відгомін тяжкого людського стогону... Невже не досить було знищити Січ? Невже не вистачило голодомору? Невже замало було репресій? Чому, ставши для нас злою мачухою, послала ще одне нелюдське випробування — Чорнобиль?

23 роки відділяють нас від тої страшної трагедії, наслідків якої вистачить на ціле 21 століття. 90 Хіросімі — так розцінюється Чорнобильська катастрофа. Ось уже третє десятиліття дзвони Чорнобиля стукають в наші серця. Змушують зупинитись і озирнутись у той страшний 1986-ий... Скільки зламаних доль? Сироти, що втратили батьків, ненароджені діти, хвороби, туга за рідним краєм, радіоактивний заказник. Чорнобиль

забрав офіційно 35 тисяч чоловік, 900 тисяч людей заражені хворобами, спричиненими аварією.

І щоб звучала музика й цвіло життя — соло на баяні викладача Віталія Комара. Ось на сцені читець-декламатор Раїса Пекар. Під звуки мелодії "Аве-Марія" виконує уривок з поеми Івана Драча "Чорнобильська мадонна". І притих зал. І почулося схлипування. Її змінює твір "Мелодія" Раймонда Паулса у виконанні учениці Володимирецької ДМШ Марії Сад. "Попелясту перепілку" дарують присутнім вокальний жіночий ансамбль ДМШ, Ольга Мілоста виконує соло на сопілці, "Чорнобильську волошку" виносить Галина Забродовська, "Чорнобильську зірку" декламує Марія Дукач. І знову на сцені Олександр Мельник. Він виконує заключну пісню "Яворина", від якої в присутніх знову виступають сльози.

А закінчився вечір-реквієм на оптимістичній ноті ведучих: «Нам єднатись, нам брататись треба, поки ще співають солов'ї».

Валентина ПІНЧУК,
начальник відділу культури і туризму РДА.